

בוקר טוב,

באתי לברך אתכן היום ביום חגכן כנציגת ההנהלה וההורים.

רציתי לפתוח בסיפור קצת מוזר אך מאד משמעותי בעיני. סיפור שבהחלט נכנס לעשירייה הפותחת במצעד הסיפורים ההזויים של התלמוד. ואולי מה שיפה בסיפורים האלו זה שכמה שהם יותר הזויים כך הם יותר משמעותיים וחזקים.

במסכת ברכות, דף ס"ב עמוד א מספר לנו התלמוד על תלמיד, רבי עקיבא, ועל לימוד מיוחד שהוא לומד ממורו ורבו, ר' יהושע.

הסיפור מתחיל בכך שרבי עקיבא מספר שפעם אחת הוא נכנס אחרי ר' יהושע לבית הכיסא, הלוא אלו השירותים. ורבי עקיבא לא חוסך בפרטים וממשיך ומספר מה הוא למד שם. שיושבים בעת צרכים ולא עומדים – אין נפרעין מעומד אלא מיושב. ושמןקנחים בשמאל ולא בימין, כלומר באיזה יד מנגבים וכד. דרך אגב, ראיתי באינטרנט שיש אתרים המצטטים את הטקסט שצנזרו אותו וכתבו שהוא למד ממנו לעשות מה שעושים בבית הכיסא. לדעתי זה ממש פספוס תמציתו של הטקסט ועוד מעט תבינו למה... בסופו של דבר ר' עקיבא מסיים וחכמים שואלים אותו – "עד כאן העזת פנים ברבך?" – כלומר, מה פתאום אתה מעז להיכנס למקומות כל כך אינטימיים של רבך והוא עונה להם "תורה היא וללמוד אני צריך".

אז מה הקטע של הסיפור ולמה אני בוחרת להביא דווקא אותו לכאן היום?

בעיני יש לסיפור שני מסרים מרכזיים ללמד אותנו על יחסי מורה ותלמיד.

הראשון, הסיפור מלמד אותנו כמה יחסי מורה ותלמיד הם יחסים אינטימיים. חז"ל לא סתם לוקחים אותנו דווקא לבית הכיסא. לרגע הכי פרטי של אדם עם עצמו. יש סיפור נוסף כזה והוא מדבר על כך שהתלמיד למד מרבו כיצד לקיים יחסי מין. חז"ל מדגישים את הקשר העמוק האינטימי שנוצר עקב תהליך הלימוד. קשר חזק בין ליבותיהם של התלמידים ללב המורה. חז"ל לוקחים אותנו לרגעים הכי אינטימיים והכי פחות "לימודיים" במובן הפשוט של המילה כדי ללמד אותנו על גדולתו ועוצמתו הבלתי ניתנת לשיעור של תפקיד המורה, של התפקיד שאתן בחרתן באומץ רב לקחת על כתפין. לא רק בכיתה אלא אף מחוצה לה. אחת הבנות בכיתה של הבן שלי כתבה למורה בברכה – "את מורה נפלאה והייתי רוצה שתהיי המורה המומחית שלי לחיים". בטבעיות ובפשטות היא אמרה בדיוק את מה שאומר הסיפור. היא תיארה את ההערצה הכמעט עיוורת ואת ההשפעה המדהימה שיש למורה על תלמידיה בכל תחומי החיים.

המסר השני קשור בעיני לחוסר מושלמות. חז"ל לוקחים אותנו דווקא לרגע האנושי הזה כדי להזכיר לנו כמורות וכנשות סמכות שלמרות שאנחנו רוצות להיות תמיד מושלמות ולעולם לא לטעות לעיתים זה מה שקורה לנו. חז"ל אומרים לנו באמצעות הסיפור, אל תחששו להיות אנושיות. אל תחששו לטעות. תהיו מי שאתן גם ברגעים הקשים והלא פשוטים שלכן. ודווקא במקומות הללו. במקומות האנושיים והלא מושלמים דווקא שם התלמידים שלכם ילמדו מכם. דווקא את הרגעים הללו מכנים חז"ל – "תורה היא". דרייקורס ממשיך דרכו של אלפרד אדלר טבע ביטוי שמתיישב עם הסיפור הזה. הוא דיבר על האומץ להיות בלתי מושלם. אין כל אומץ במושלמות. יש אומץ דווקא ביכולת לנסות ולטעות. ביכולת לחיות את החיים ולהוביל באנושיות ורגישות.

אז בשם ההורים אני רוצה לומר לכן תודה היום. תודה שהסכמתן לקחת את עול לימוד ילדינו על כתפין. תודה על שבחרתן בתפקיד הכל-כך דורש וכל כך חשוב הזה. תודה שאתן מסכימות להכניס את ילדינו לליבין, למחשבותיכן ולהווייתכן. ותודה, תודה רבה על שאתן מעיזות להיות מורות לא מושלמות ודווקא משום כך ללמוד וללמד דברים נפלאים וחדשים בכל יום.

אילה דקל